

Hồi Thứ Ba Mười Chín

TỨC KHÍ TRANH CHẤP

Bóng hoàng hôn đã đỏ, chỉ trong vòng nửa ngày, cả tòa lâu đài của Thúy Hà sơn trang biến thành đồng tro tàn dưới cơn bão lửa.

Kêu gào! Gầm thét! Tất cả đều tiêu tan theo khói lửa, còn lại chỉ là những xác chết cháy đen nằm phơi dưới không khí thê lương thảm đạm!

Từ đỉnh núi phía xa, trước tòa sơn động, bóng một thiếu niên áo trắng nét mặt ưu tư, hướng nhìn về phía Thúy Hà sơn trang. Thiếu niên đó là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, con trai của vợ chồng Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử.

Thiếu niên áo trắng lộ vẻ bồn chồn lo lắng, miệng lẩm bẩm:

– Tại sao giờ này vẫn chưa ra kìa!

Chàng ta nóng ruột là phải, vì trước khi sắp đặt kế hoạch cứu Y Mộng Lăng, chàng đã ước hẹn với cha mẹ chàng là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty gặp nhau tại đây, thế mà giờ này vẫn chưa thấy ra, chẳng lẽ song thân chàng đã gặp điều gì bất trắc?...

Đột nhiên chàng cau mày, quay phắt lại vì nghe có tiếng động lạ. Đến khi nhìn rõ, chàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, cất tiếng hỏi:

– Nhà người đã tỉnh rồi à!

Người vừa từ trong động đi ra, đến gần sau lưng Tiểu Bạch Long là Y Mộng Lăng, chàng vẫn mang trên môi nụ cười kỳ dị, nhưng không dấu nổi nét mệt mỏi ưu tư. Chàng khẽ cất tiếng:

– Tiểu đệ xin cảm tạ Đặng huynh cứu mạng!

Mặc dầu lên tiếng cảm ơn, nhưng trong giọng nói chàng đượm vẻ thê lương, cảm khái của người anh hùng khi mặt lộ, vì chàng biết huyết Tinh Tử Thần Hộ bị chế, mạng sống chỉ còn mấy ngày nữa, nên sự sống đối với chàng lúc này, chẳng thích thú gì, có điều cả gia đình Đặng Thế Gia đã tận lực cứu giúp, thì cũng phải tạ ơn người ta, một hành động mà chàng không bao giờ muốn.

Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, đáp lời hết sức lạnh nhạt:

– Không có gì phải cảm ơn!

Thật là trái lẽ thường tình.

Y Mộng Lăng vẫn giữ nụ cười kỳ dị, nói:

– Nhưng mà chuyện Đặng huynh cứu mạng tiểu đệ là có thực!

– Ừ! Tuy nhiên, trước đây nhà người cũng đã có một lần cứu mạng cả gia

đình Đặng thế gia...

Ngừng một chút, chàng ta lại đứng mà nói tiếp:

– Do đó, chuyện cứu nhà người hôm nay, kể như đã thanh toán sòng phẳng giữa gia đình ta với người. Trái lại, còn món nợ giữa ta với người thì chưa thể xong được!

– Nợ giữa tiểu đệ với Đặng huynh?

Giọng Y Mộng Lăng hết sức kinh ngạc.

– Phải! Tiểu Bạch Long từ từ bước tới trước mặt Y Mộng Lăng, cặp mắt tỏa ánh sáng khác thường, gằn giọng:

– Hẳn nhà người còn nhớ đã có lần đánh bại ta chứ!

– Có phải Đặng huynh...

– Tiểu Bạch Long này chưa từng bị bại lần nào, nên ta không phục.

Thật vậy, từ ngày xuất hiện giang hồ, Tiểu Bạch Long chưa hề bị thua một người nào, vẫn giữ vững được danh vọng của Đặng Thế Gia tại Cùng Lai Sơn. Nhưng một lần nọ, chàng ta đã bị Y Mộng Lăng đánh bại, mặc dầu không phải là thảm bại, nhưng chàng ta đã lập tâm quyết rửa điều sỉ nhục này.

Y Mộng Lăng thản nhiên hỏi:

– Có phải Đặng huynh định tái đấu chăng?

– Đúng! Nếu lần này bị thua nữa thì Tiểu Bạch Long này sẽ ẩn tích giang hồ. Trái lại, nếu nhà người bị thua thì tính sao?

Y Mộng Lăng nhếch mép cười kỳ dị, khẽ nhún vai nói:

– Tiểu đệ không muốn tái đấu.

Tiểu Bạch Long trở mắt nhìn Y Mộng Lăng lộ vẻ khích động và phẫn nộ:

– Tại sao nhà người không tái đấu? Hừ không tái đấu cũng không được!

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu:

– Nếu như tiểu đệ nhận thua thì sao?

Thật là ngoài sự dự đoán của Tiểu Bạch Long, vì chàng ta cũng là một thiếu niên tự phụ hiếu thắng đâu kém gì địch thủ, mà nay lại thấy địch thủ thốt ra được câu nói như vậy thật bất ngờ và trái với lẽ thường quá.

Chàng trở mắt nhìn Y Mộng Lăng một lúc rồi dịu giọng:

– Có phải nhà người bị thương, ảnh hưởng đến công lực, nên không muốn tái đấu chứ gì?

Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên:

– Bị thương một chút đâu có ảnh hưởng gì bao nhiêu. Chỉ có điều tiểu đệ không muốn động thủ với Đặng huynh nữa.

– Không muốn động thủ với ta nữa!

Câu này đối với Tiểu Bạch Long quả là một câu nói khinh miệt, nên chàng ta tức tối nói tiếp:

– Không! Ta buộc người phải động thủ.

– Đặng huynh có chắc làm được như vậy không?

– Được, để rồi người sẽ biết.

Vừa dứt lời, Tiểu Bạch Long đã bất thần đưa tay tát vào mặt Y Mộng Lăng hai cái: Bốp, bốp...!

Y Mộng Lăng bị đánh lạng quạng thối lui mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Hai bên má in hằn vết chưởng, những giòng máu tươi từ hai lỗ mũi và hai bên mép rỉ ra thấm ướt vạt áo trước ngực.

Tiểu Bạch Long bất giác lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng, chàng ta có cảm nghĩ Y Mộng Lăng như một người không có võ công, và không phải một người đã từng đánh bại chàng ta. Đương nhiên, chàng ta đâu có hiểu rõ câu chuyện Y Mộng Lăng bị mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh kèm chế huyết Tinh Túy Thần Hộ, làm mất hết võ công.

Bị hai cái tát choáng váng mặt mày, nhưng Y Mộng Lăng vẫn gắng gượng đứng dậy, và vẫn nở nụ cười kỳ dị trên gương mặt tuấn tú bất phàm.

Nụ cười của chàng lại càng làm Tiểu Bạch Long điên tiết:

– Hừ! Nhà người giả bộ giỏi thật.

Thế rồi chàng ta hăm hăm bước tới trước mặt Y Mộng Lăng trở mắt nhìn chằm chập vào giữa mặt địch thủ một chập. Đoạn, chàng ta bất thành linh cát tiếng cười ha hả, đưa tay rút trong lưng ra một dải lụa bạch màu trắng, múa thành một đạo quang cuộn ngang lưng Y Mộng Lăng miệng quát lớn:

– Nào thử xem người còn giả bộ được nữa không?

Chỉ thấy chàng ta khẽ rung tay một cái, cả thân hình Y Mộng Lăng bị dải lụa bạch hất tung lên cao bảy tám trượng, chẳng khác mũi tên bắn vọt đi, vạch thành một đường vòng cung, rớt xuống chân núi.

Tiểu Bạch Long ngược mắt nhìn, nhủ thầm:

– Ta xem phen này nếu người còn giả bộ chẳng chịu thi triển võ công, thì sẽ tan xác...

Nhưng ý nghĩ chưa dứt, thì nét mặt chàng ta lại lộ vẻ kinh dị khác thường vì chàng ta nhìn thấy, Y Mộng Lăng quả thực chẳng chịu thi triển công lực mà để mặc cho thân mình lao thẳng xuống núi. Lúc này, Tiểu Bạch Long có muốn cứu lại cũng không còn kịp nữa!...

Giữa lúc thập phần nguy hiểm, bỗng nhiên từ bên sườn núi phía trái một bóng người xẹt ra như ánh điện chớp, đón lấy thân hình Y Mộng Lăng rồi cất tiếng

hú dài, bay vọt lên đỉnh núi, chẳng khác con điều hâu cấp con gà con.

Bóng người này không ai khác hơn là vị quái kiệt Hữu Dư tiên sinh đã xuất hiện tại Thúy Hà sơn trang trong giây lát rồi lại biến đi như một con thần long.

Vừa hạ chân xuống đất, Hữu Dư tiên sinh đã trầm nét mặt nhìn Tiểu Bạch Long nói:

– Hừ! Ta không ngờ với thân phận một kẻ như ngươi mà lại nữ, đang tâm hạ độc thủ với người mất hết võ công như thế.

Tiểu Bạch Long trở mắt kinh ngạc, nói không thành tiếng:

– Sao? Tiền bối nói... Sao...?

Hữu Dư tiên sinh cười nhạt:

– Nhà ngươi giỏi ở đó mà đắc ý, lát nữa đây ta xem ngươi sẽ dở khóc dở cười cho mà coi.

Dứt tiếng ông ta không đợi Tiểu Bạch Long trả lời, đã chu miệng huýt lên hồi còi dài âm thanh vang vọng rất xa, Và chỉ trong giây lát, có tiếng hồi âm loong coong, loong coong! Tiếng nhạc ngựa.

Tiểu Bạch Long đứng thừ người, không biết nói gì, trong lòng thâm hải sợ một điềm bất thường sắp xảy đến...

Tiếng nhạc ngựa mỗi lúc một gần, từ đằng xa một con lừa đốm lông xuất hiện bên sườn đeo lưng lẳng một cái hồ đựng cá có cắm một cây cần câu đủ bộ, đây chính là dấu hiệu đặc biệt của Hữu Dư tiên sinh. Có điều làm người ta hải sợ là lúc này trên lưng con lừa chở thêm hai cái xác chết, toàn thân lột trần và sơn bằng một lớp sơn màu vàng.

Lúc bấy giờ, Hữu Dư tiên sinh mới quay sang Tiểu Bạch Long bảo:

– Đặng Giao Phi, chú hãy nhìn xem xác ai đó!

Thực ra không đợi Hữu Dư tiên sinh nói, Tiểu Bạch Long đã nhìn rõ rồi. Hai xác chết đó chính là xác cha mẹ chàng ta – Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Thiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty. Vừa rồi chàng đã có cảm giác bất tường, nhưng không ngờ rằng điều bất tường đó lại ứng vào cái chết cực kỳ bi thảm.

Chàng trợn mắt như muốn rách mí, muốn khóc mà không có lệ muốn gào mà không thành tiếng!

Ma Điện công tử Y Mộng Lăng thì rung lên bần bật, chàng kích động vì vợ chồng Đặng Giao đã vì chàng mà chết thảm.

Không khí trầm lặng giây lâu.

Y Mộng Lăng, từ từ bước đến cạnh Tiểu Bạch Long khẽ lên tiếng:

– Thôi thì người chết không thể sống lại, Đặng huynh cũng chớ nên...

Ý chàng định lên tiếng an ủi Tiểu Bạch Long, nhưng không ngờ vì vài lời

nói của chàng Tiểu Bạch Long lại nhào tới ôm lấy thi thể vợ chồng Đặng Giao, cất tiếng khóc rống lên, làm chàng nghẹn lời không thể nói tiếp.

Tiếng khóc của Tiểu Bạch Long rất thê thảm, khiến người nghe tan nát cả cõi lòng.

Sau một hồi khóc lóc, Tiểu Bạch Long bỗng như kẻ điên cuồng, ôm xác cha mẹ chàng đặt vào trong cái hang bên cạnh, rồi vận chưởng tung ra liên tiếp mấy chưởng.

Bình, bình... đá núi bị chưởng lực hùng hậu của chàng ta đánh sập ào ào, chỉ trong chốc lát đã lấp kín cửa hang, chôn chặt hai xác vợ chồng Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty đã từng một thời danh tiếng lừng lẫy giang hồ.

Lấp xong cửa hang, Tiểu Bạch Long nghiêng răng găm thét:

– Trả thù!... Trả thù!... Nhất định ta phải trả thù!...

Nét mặt chàng ta hiện lên vẻ bi phẫn cực độ. Y Mộng Lăng đứng bên cạnh, cũng không ngăn được buông tiếng thở dài.

Tiểu Bạch Long trợn cặp mắt đầy lệ nhìn chàng quát:

– Mi thở dài cái gì? Ta nhất định phải trả thù, mà kẻ thù thứ nhất là mi đó...

– Là tiểu đệ?

– Phải! Vì không có mi thì cha mẹ ta đâu đến nỗi phải chết thê thảm.

Y Mộng Lăng nhìn Tiểu Bạch Long rồi lại buông tiếng thở dài. Chàng còn nói gì được nữa bây giờ. Chàng không giết bá nhân, nhưng bá nhân đã vì chàng mà chết thì cũng thế. Chàng khẽ nhún vai, nở nụ cười kỳ dị rồi từ từ bước tới trước mặt Tiểu Bạch Long nói:

– Kẻ làm con, tất nhiên là phải trả mối thù không đội trời chung cho cha mẹ, chuyện đã xảy ra như thế này, thì xin Đặng huynh cứ việc ra tay!

Tiểu Bạch Long trợn mắt, găm thét:

– Mi tưởng rằng ta không dám giết mi hử!

Vừa dứt lời, chàng ta đã lẹ như chớp tung hai ngón tay xĩa ngay cặp mắt của Y Mộng Lăng.

Với thân thủ của Y Mộng Lăng hiện thời thì khó thể né được, huống chi chàng lại không có ý muốn tránh né, mà lại thản nhiên đứng im đón nhận...

o O o